

NETFLIX serialas
Sweet Magnolias

Puikiosios Magnolijos

Sherryl
Woods

Sveiki atvykę į Serenitį!

Kai pildosi troškimai

svajonių knygos

Sherryl
Woods

Sveiki atvykę į Serenitį!

Romanas

ANTRASIS LEIDIMAS

Vilnius
2022

1

Žanetė Brijoš trynė sustingusius pirštus levandų kvapo kremu. Deja, levandos, turėjusios veikti atpalaiduojamai, nė kiek neapramino įsitempusių nervų. Prieš porą valandų Medė Medoks, „Kryžkelės SPA klubo“ vadovė, pakvietė Žanetę šeštą valandą – iškart, kai aptarnaus paskutinę klientę – ateiti į jos kabinetą. Medė nesakė, dėl ko jiedvi susitiks, bet niūri vadovės veido išraiška sufleravo Žanetei, kad tai nebus viena tų spontaniškų švenčių, kurias Medė su draugėmis – Dana Sju bei Helena – kartkartėmis surengdavo.

Kadangi Žanetė ir šiaip buvo linkusi nerimauti ir matyti nelaimę už kiekvieno kampo, nusprendė kuo greičiau viską baigti, nors dar ir nebuvo šešių. Einant koridoriumi į Medės kabinetą, skrandis traukėsi iš baimės.

Pasibeldusi į praviras duris Žanetė įžengė į visišką chaosą. Pasišiaušusi Medė laikė glėbyje nenustygstantį šešių mėnesių Koulą ir mėgino jį pamaitinti, dvimetė Džesika Lin lyg pasiutusi lakstė po kabinetą ir viską, kiek akys užmatė, žėrė ant grindų. Paprastai nepriekaištingai sutvarkyti Medės dokumentų aplankai riogsojo suversti į netvarkingą krūvą, tiekėjų pavyzdžiai išmėtyti. Rankų losjono buteliukas be kamštelio apverstas.

– Padėk! – sudejavo Medė. Žanetė tuojau pat čiupo Džesiką Lin į glėbį ir kuteno tol, kol mergytė prapliupo juoku.

– Nesėkminga diena? – pasiteiravo ji jausdama, kaip skrandis atsipalaiduoja. Džesika Lin tuo metu patapšnojo

Sveiki atvykę į Serenitį!

tetai per skruostą lipniais pirščiukais, kvepiančiais rankų losjonu su rožių aromatu. Kuo daugiau laiko Žanetė leido su šia mažyle ir Koulu, taip pat mažąja Helenos dukrele, tuo, rodės, garsiau tiksi jos pačios biologinis laikrodis. Žadintuvas dar nenuskambėjo, bet ji nujautė, kad toji akimirka netoli, nes kūdikių talko kvapas jai ėmė atrodyti esąs kur kas mielesnis už SPA centro žolelių aromatus.

– Nesėkminga diena, nesėkminga savaitė ir, labai tikėtina, nesėkmingas mėnuo, – atsakė Medė.

Nuovargio persmelkti žodžiai paaiškino ankstesnę niūrią veido išraišką. Prieš porą metų, tekėdama už Kelo Medokso, Medė jau turėjo tris vaikus, o dabar prisidėjo dar du. Vyriausias sūnus Tajus buvo Djuko universiteto antrakursis ir beisbolo komandos žvaigždė. Kailas mokėsi vyresnėse mokyklos klasėse ir, regis, jau spėjo atgauti pusiausvyrą po Medės skyrybų su jų tėčiu. Keitei ką tik suėjo devyneri ir ją ne itin žavėjo tai, kad iš pagrandukės staiga tapo vyresniąja seserimi.

Savaime suprantama, Medė turėjo ką veikti, be to, dar vadovavo „Kryžkelės SPA klubui“ – klestinčiam sporto klubui ir dienos SPA centrui, kuriame lankydavosi Pietų Karolinos miestelio Sereničio ir jo apylinkių gyventojos. Žanetė nė neįsivaizdavo, kaip Medei pavyksta visa tai suderinti. Dažniausiai ji tvarkėsi nepriekaištingai. Bet šiandien atrodė visiškai išsekusi.

– Gal norėtum, kad pasiimčiau šią mergaičiukę ir padaryčiau jai kokią grožio procedūrą? – paklausė Žanetė, nors Džesika Lin jau veržėsi lauk iš glėbio.

– Tiesą sakant, bet kurią akimirką turėtų pasirodyti Klas ir juos pasiimti, – atsakė Medė. – Tada mudvi galėsime pasikalbėti.

Jai dar nebaigus sakinio, Klas įžengė į kabinetą, šypsodamasis įvertino padėtį ir perėmė besirangančią Džesiką Lin iš Žanetės rankų.

– Kaip laikosi mylimiausia mano mergytė? – paklausė jis, mestelėjęs mažylę į orą ir skambiai pakštelėjęs į skruostuką. Džesika Lin suspiegė iš pasitenkinimo.

– Maniau, kad *aš* tavo mylimiausia mergytė, – apsimestinau irzliu balsu suniurnėjo Medė.

Kelas, rodė, nė nepastebėjo sutaršytų žmonos plaukų, nusitrynusio makiažo ir kūdikio mišinėliu aptaškytos palaidinės. Jis nuleido dukrelę ant grindų ir pasilenkęs apdovanojo Medę ilgu, neskubriu bučiniu.

– Tu mano mylimiausia *moteris*, – pasakė žmonai. – O tai kur kas geriau.

Žanetė su pavydu stebėjo, kaip Medė atsakydama palietė vyrui skruostą ir jųdviejų akys susitiko. Atrodė, kad jie šiame kabinete vieni. Dana Sju su Roniu Sulivanu ir Helena Dekatur su Eriku Vitniu buvo lygiai taip pat įsimylėję iki ausų. Žanetė per visus trisdešimt dvejus gyvenimo metus nė iš tolo nepatyrė tokios meilės, kokia siejo šias poras. Taigi neuostabu, kad kaskart, būdama šalia kurios nors iš jų, kone garsiai dūsaudavo iš ilgesio.

Tiesą sakant, šių porų laimės beveik pakako įtikinti Žanetę dar kartą pamėginti užmegzti su kuo nors artimus santykius. Jau trejus metus ji jų visaip kratėsi – nuo pat tada, kai pametė vyruką, negalėjusį susitaikyti su jos atsidavimu darbui „Kryžkelės SPA klube“. Matydama, kaip Kelas, Ronis ir Erikas palaiko savo žmonas ir remia jų karjeras, Žanetė suprato, kad tokį gyvenimo palydovą rasti įmanoma. Tiesiog jai kol kas nepasisekė jo sutikti.

Pagaliau Medė nukaitusiais skruostais atplėšė žvilgsnį nuo vyro.

– Geras mane vras, treneri Medoksai, – pasakė ji. Kelas treniravo mokyklos beisbolo komandą ir kadaise buvo jos sūnaus auklėtojas. – O dabar gal išdanginsi iš čia šituos du neklaužadas, kad *aš* galėčiau rišliai pasikalbėti su Žanete?

Sveiki atvykę į Serenitį!

– Žinoma, – tarė Kelas ir pasodino mažąjį Koulą į vežimėlį, o Džesiką Lin vėl pasiėmė ant rankų. – Gal norėtum, kad užsukčiau į „Sulivaną“ ir pagriebčiau ko nors vakarienei?

Medė linktelėjo.

– Aš jau skambinau. Dana Sju bus paruošusi tau užsakymą išsinešti. Tiesiog stabtelėk skersgatvyje ir įkišk galvą į virtuvę. Ji arba Erikas viską atneš.

– Supratau, – Koulas šyptelėjo ir juokais lyg kareivis atidavė pagarbą. – Pasimatysime vėliau. Gero vakaro, Žanete. Neleisk, kad ji susuktų tau galvą.

– Ša, – griežtai žvilgtelėjusi į Kelą paliepė Medė ir išprašė jį iš kabineto.

Kol Medė uždarė duris vyrui už nugaros, Žanetė įtariai žvelgė į ją.

– Dėl ko gi ketini susukti man galvą?

– Oi, neklausyk jo, – Medė numojo ranka, nors veide šmėstelėjo kaltė. – Nieko ypatinga.

„Vadinasi, tikrai kas nors svarbaus“, – nutarė Žanetė. Ji dirbo su Mede nuo pat klubo įkūrimo, tad vadovę pažinojo gana gerai. Dabar SPA klubas veikė kaip gerai sutepta mašina ir už tai daugiausia nuopelnų turėjo atitekti Medei – ji gebėjo užduotis darbuotojams pateikti taip, kad jos atrodytų visai paprastos. Saldžialiežuvaiti ši moteris galėjo ne prasčiau už bet kurią Pietų gražuolę. Žanetė jau seniai suprato, kad, išgirdus nerūpestingą Medės balso toną, reikia būti atsargiai.

– Kalbėk, – paliepė Žanetė.

– Žinai, gerai pagalvojus, šiandien per gražus oras sėdėti kabinete. Pasiimkime po stiklinę saldžios arbatos ir pasikalbėsime kiemelyje, – pasiūlė Medė ir išėjusi iš kabineto pasuko SPA klubo kavinukės link.

Žanetė nusekė jai įkandin, skrandį vėl sugniaužė baimė.

Joms įsitaisius milžiniško pelkinio ažuolo, beveik visiškai užstojančio besileidžiančios saulės spindulius, šešėlyje, Medė nugėrė didelį arbatos gurkšnį, patenkinta atsiduso ir linksmai nusišypsojo Žanetei. Šypsena atrodė kiek priverstinė.

– Kaip reikalai?

Žanetė kone nusijuokė balsu.

– Tu tikriausiai geriau žinai nei aš. Nagi, Mede. Tiesiog klok, kas yra. Ką sugalvojai?

Medė rūpestingai pastatė puodelį ant stalo ir pasilenkė į priekį. Veide švietė entuziazmas.

– Juk žinai, kad pastaruoju metu esu baisiai užsiėmusi, tiesa?

– Aišku, kad žinau, – atsakė Žanetė. Vos spėjus ištarti šiuos žodžius, galvoje nuaidėjo pavojaus signalas. – Juk nesiruoši atsisakyti darbo?

– Dieve mano, ne, – nuramino ją Medė. – „Kryžkelės SPA klubas“ man yra tiek pat svarbus, kaip ir Helenai bei Danai Sju. Didžiuojuosi tuo, ką pasiekėme, ir tu turėtum. Ištobulinai SPA paslaugas. Tikrai neketinu bėgti iš šito laivo.

– Ačiū Dievui, – Žanetė su palengvėjimu atsiduso ir atsilošė. Abu kartus, Medei išėjus motinystės atostogų, SPA klubui vadovavo ji. Puikiai susidorojo su kasdieniais darbais, bet visai nenorėjo to daryti. Žanetė atsakė už SPA paslaugas ir jai to pakako. Masažai, veido kaukės, pedikiūras ir manikiūras – visas šias procedūras ji gerai išmanė. Sporto salė, Žanetės akimis, kone prilygo kankinimų kamerasi, tad ją verčiau palikti puikiems klubo asmeniniams treneriams. O dokumentų tvarkymas bei rinkodara, turinti išgarsinti klubą apylinkėse, Žanetei buvo visai neįkandami. Be to, jai patiko aptarnauti klientes. Medei retai pasitaikydavo proga išeiti iš kabineto.

– Na, gerai, truputį atsipalaiduokime, – tęsė Medė. – Noriu pasakyti, kad Džesikai Lin ir Koului šiuo metu reikia

Sveiki atvykę į Serenitį!

be galo daug dėmesio, be to, turiu nepaleisti iš akių ir Kailo su Keite. O aš vis dar esu jaunamartė. – Medė šyptelėjo. – Ar bent jau su Kelu taip jaučiuosi.

– Mačiau, – pašaipiai įsiterpė Žanetė.

– Tiesiog nesu savo laiko šeimininkė.

– Aha, – atsargiai pratarė Žanetė.

– „Kryžkelės SPA klubas“ dabar yra viena iš labiausiai klestinčių įmonių mieste, o tai mus įpareigoja, – kalbėjo toliau Medė. – Galima sakyti, privalome būti bendruomenės lyderiai.

Žanetė linktelėjo.

– O tai reiškia, kad viena iš mūsų turi įsitraukti į miesto veiklą. – Medė rimtai nužvelgė Žanetę. – Negalime išsisukti, tiesiog išrašiusios čekį ar kur nors sudalyvavusios. Turime imtis vadovavimo, įsitraukti į komitetų veiklą ir panašiai.

Pagaliau pradėjusi viską suprasti Žanetė išplėtė akis.

– O, ne, – pratarė ji jausdama, kaip skrandis dar labiau traukiasi. – Juk neketini siūlyti to, apie ką *galvoju*?

Medė žvelgė į ją nekaltomis akimis.

– Neįsivaizduoju. O apie ką tu galvoji?

– Apie Kalėdas, – išspaudė Žanetė. Ji vos pajėgė ištarti šį žodį nenusipurčiusi.

Kalėdos Serenityje, kaip ir visos kitos šventės, buvo labai svarbios: su dekoracijomis, kurios nenusileido „Spragtuko“ baleto dekoracijoms, Kalėdų Seneliu, vietos chorų koncertais, saldainiais ir mažomis dovanėlėmis kiekvienam vaikui. Visas miestelis tviskėdavo šviesomis, kiekvienas namas puikuodavosi puošmenomis – skoningomis ir režiančiomis akį. Sereničio gyventojams tai be galo patiko. Kalėdas jie pasitikdavo išplėtomis akimis ir kupini penkiamečiams būdingo entuziazmo.

Bet Žanetė nebuvo viena iš jų. Kalėdos ir šventinis metas jai nebuvo džiugus laikas, kai smagu pabendrauti su kaimynais. Ji tiesiog iškęsdavo. Taip jautėsi jau daugelį metų. Dažniausiai stengdavosi Kalėdų laikotarpiu išėiti atostogų

ir leisdavo laiką namuose, apsikrovusi vaizdajuostėmis su filmais, kurių nespėjo pažiūrėti per praėjusius metus.

– Nė už ką, – nukirto Žanetė. – Tikrai ne. Neprasisidėsiu su Kalėdų švente.

– Nagi, Žanete, prašau, – maldavo Medė. – Tereikės sudalyvauti viename kitame susirinkime, pasirūpinti, kad būtų pakabintos lempučių girliandos, kad medžiai būtų apšviesti, kad būtų pakviesti dainuoti bažnyčių chorai. Juk gyveni čia jau gana ilgai, žinai, kaip būna. Be to, esi vienas labiausiai organizuotų žmonių iš visų, kuriuos pažįstu.

– Ir visoje planetoje nerastum žmogaus, kuris norėtų į tai veltis mažiau už mane, – taip pat karštai atrėmė Žanetė. – Rimtai, Mede, negi versi kištis į miestelio švenčių planus? Aš kur kas blogesnė už Skrudžą¹. Būtų mano valia, Kalėdas visai atšauktume.

Medė atrodė nuoširdžiai sukręsta.

– Kodėl? Kaip gali nemėgti Kalėdų?

– Tiesiog nemėgstu, – atkirto Žanetė. – Negaliu šito dėl tavęs padaryti, Mede. Negaliu. Bet ką, tik ne tai. Prižiūrėsiu tavo vaikus, priimsiu papildomų pareigų klube, ko tik tau prireiks, bet neprisisidėsiu prie šventės rengimo.

– Bet...

– Nedarysiu to, Mede, ir viskas.

Pirmą kartą per trejus darbo „Kryžkelės SPA klube“ metus Žanetė atsistojo ir išėjo. Medė liko sėdėti išsižiojusi iš netikėtumo.

Tomas Makdonaldas buvo spėjęs padirbti Sereničio miesto valdytoju lygiai valandą ir penkiolika minučių, kai meras Hovardas Luisas įėjo į jo kabinetą, klestelėjo putliu kūnu į kėdę ir pareiškė:

¹ Skrudžas – pagrindinis Č. Dikenso romano „Kalėdų giesmė“ personažas; kietaširdis, šykštus, savanaudis žmogus, nekenčiantis Kalėdų.

Sveiki atvykę į Serenitį!

– Pasikalbėkime apie Kalėdas.

Tomas nudelbė jį žudančiu žvilgsniu, ketindamas su-trypti šią mintį vos prasikalusią.

– Hovardai, ar tau neatrodo, kad mums derėtų sutelkti dėmesį į biudžetą? Per kitą susirinkimą taryba turėtų dėl jo balsuoti, tad man reikia žinoti, kokie yra Sereničio prioritetai.

– Pasakysiu tau patį svarbiausią prioritetą, – Hovardas atkakliai nesileido išmušamas iš vėžių, – Kalėdos. Čia, Serenityje, jos labai svarbios. Reikia tinkamai pasiruošti, taigi nedelsdamas sukviesk susirinkimą. Įtrauk žmones iš Prekybos rūmų ir keletą pirmaujančių verslininkų. Pasakysiu tau kelis vardus.

Kol Tomas mėgino sugalvoti, kaip geriausia būtų atsisa-kyti, Hovardas susimąstė.

– Klausyk, – pratarė meras, – dabar, kai centre atidarytos kelios įmonės, mums praverstų naujos dekoracijos miesto aikštei. Gal tos didžiulės šviečiančios snaigės. Manau, šimet reikėtų visą šventę rengti centre, kaip senais laikais. Parkas šaunus, bet miesto aikštė itin siejasi su senosiomis Kalėdomis, kaip manai?

Tomas praleido klausimą negirdomis.

– Ar dabartiniame biudžete numatyta lėšų naujoms dekoracijoms? – paklausė jis, stengdamasis būti praktiškas ir išvengti būtinybės prisipažinti, kad švenčių nemėgsta.

– Abejoju, – gūžtelėjęs pečiais atsiliepė Hovardas. – Bet visada galima rasti keletą dolerių ypatingiems atvejams. Iš rezervo fondo, argi ne tam jis sukurtas?

– Vargu ar snaigės yra itin svarbus pirkinys, – pareiškė Tomas ir ėmė svarstyti, ar savo kadencijos Serenityje metu turės išverti daug tokių pokalbių. Jei taip – ši patirtis bus ne pati maloniausia.

Hovardas nerūpestingai numojo ranka į jo prieštaravimus.

– Esu įsitikinęs, kad rasi būdą. Svarbiausia imtis to tuojau pat.
– Dabar rugsėjis, Hovardai, – priminė Tomas. Jo baimė didėjo tiesiogiai proporcingai tvirtam Hovardo pasiryžimui. Meras vėl mostelėjo ranka.

– O viskam surengti, ypač kai esi priverstas kliautis savanoriais, reikia laiko. Turėtum tai žinoti. Iš tavo darbo aprašymo supratau, kad turi didelę organizacinio darbo patirtį. Pasinaudok ja.

– Kadangi tau šis projektas taip patinka, pats ir turėtum jam vadovauti, – pasiūlė Tomas, nebepajėgdamas nuslėpti beviltiškų gaidelių balse. Užteks dar minutę bent *pagalvoti* apie tai, kad reikia rūpintis Kalėdų švente, ir jis ims prakaituoti.

Tomas užaugo namuose, kuriuose Kalėdoms pradėdavo ruoštis neką vėliau, nei dabar siūlo Hovardas. Namus išpuošdavo taip, kad kiekvienas pirmojo aukšto kambarys jų name Čarlstone atrodydavo kaip kalėdinė dizainerio parduotuvės vitrina, o iškart po Padėkos dienos prasidėdavo nesibaigiantys susibūrimai. Apsaugok Viešpatie, jei Tomas ar jo seserys būtų išties pamėginę išvynioti bent vieną iš paketų, gražiai sudėliotų po kuria nors iš gausiai išpuoštų eglių. Daugelis tų paketų ir tebuvo tuščios dėžės. Kaip ir daugeliu kitų atvejų Makdonaldų namuose, per Kalėdas svarbiausia buvo išorė, ne vidus.

Tomas jautė, kad Hovardas prisimerkęs jį nužiūrinėja.

– Turi ką nors prieš Kalėdas? – pasiteiravo meras.

– Religine prasme – tikrai nieko, – greitai atsakė Tomas. – Tik sakau, kad rūpintis puošimu ir panašiais dalykais nėra veiksmingiausias mano laiko naudojimas. O kur dar bėdos dėl religinių atributų viešose vietose, dėl bažnyčios ir valstybės atskyrimo ir panašiai. Turime būti atsargūs. Daugelį tokių religinių atributų teismai pasmerkia.

– Nesąmonės, – atkirto Hovardas. – Serenityje niekas neprieštarauja Kalėdoms. – Jis atsistojo. – Tavo ataskaitą šiuo

Sveiki atvykę į Serenitį!

klausimu noriu pamatyti prieš tarybos susirinkimą kitą ketvirtadienį. Supratai?

Tomas vos atsispyrė norui užsimerkti ir melsti kantrybės.

– Supratau, – iškošė pro sukąstus dantis.

Paskirti jį atsakingą už šventę, suirzęs pagalvojo Tomas, – beveik tas pat, kas patikėti šiuos rūpesčius Skrudžiui.

Jei Žanetė būtų mėgusi išgerti, po pokalbio su Mede būtų tiesiu taikymu nužygiavusi į barą. Dabar gi pokalbis privertė kuo skubiausiai lėkti į „Sulivaną“ ir užsisakyti dvigubą garsojo Danos Sju obuolių ir duonos pudingo porciją su cinamoniniais ledais. Užsakymas – o gal padavėjos užuomina apie niūrią Žanetės nuotaiką – akimirksniu atginė Daną Sju iš virtuvės.

Populiaraus ir prabangaus Sereničio restorano savininkė ir „Kryžkelės SPA klubo“ dalininkė pastatė didžiulį deserto dubenį ant stalo ir atsisėdo priešais Žanetę.

– Kas nutiko? – susirūpinusi paklausė ji.

Žanetė susigūžė. Turėjo susiprasti, kad ateiti čia – klaida. Visos Puikiosios Magnolijos – taip save vadino Medė, Dana Sju ir Helena – per daug nuovokios, velniai jas griebtų, ką jau kalbėti apie smalsumą ir pomėgį kaišioti nosį ne į savo reikalus.

– Kodėl manai, kad kas nors nutiko? – atsakė Žanetė, kibdama į duonos pudingą.

– Pirmiausia, tu beveik niekada neužsisakai deserto, tuo labiau dvigubos porcijos. O dar tokia niūri veido išraiška. – Dana Sju tyrinėjo ją. – Dar skambino Medė, sakė, kad esi nusiminusi po judviejų pokalbio. Ji nujautė, kad patrauksi čionai.

– Ar yra pasaulyje bent vienas dalykas, kurio jūs trys nepasipasakotumėte? – suirzusi paklausė Žanetė ir susikišo į burną dar vieną didelį šaukštą naminių cinamoninių ledu,

tirpstančių ant šilto deserto. Jei būtų kitokios nuotaikos, švelnių obuolių ir sodraus skonio ledų derinys būtų sukėlęs tikrą ekstazę.

– Esame turėjusios viena nuo kitos paslapčių, – patikino ją Dana Sju. – Bet taip pat nedelsdamos įsikišame kaskart, kai tik kuriai iš mūsų prireikia paramos. Tu dabar – viena iš mūsų. Juk žinai tai, tiesa?

– Nesu viena iš jūsų, – paprieštaravo Žanetė, nors akys paplūdo ašaromis. – Aš užaugau ne čia. Jūs trys pažinojote viena kitą visą gyvenimą. Nuo neatmenamų laikų viską darote kartu. Esu pašalinė. Negaliu būti Puikioji Magnolija.

– Dėl Dievo meilės, juk neturime įstatų, draudžiančių tau ja būti. Jei sakome, kad esi viena iš mūsų, vadinasi, taip ir yra, – nesutiko Dana Sju. – O tai reiškia, kad mums leidžiama dėl tavęs nerimauti ir kištis į tavo gyvenimą. Taigi pasakok, kas nutiko su Mede.

– Ji tau nepapasakojo?

– Pasakė tik tiek, kad tai kažkaip susiję su Kalėdomis. Tiesą sakant, ne kažį ką supratau. Niekas nepuola panikuoti dėl Kalėdų. – Ji staiga susimąstė. – Nebent būtų atidėję pirkinius iki pat šventės išvakarių. Bet juk viskas ne dėl to. Dar tik rugsėjis.

– Viskas tikrai ne dėl pirkinių, – sutiko Žanetė. Jei būtų galėjusi, būtų tuojau pat pakeitusi pokalbio temą, bet matydama pašaipų ir kartu klausiantį Danos Sju veidą suprato, kad jai nepavyks. Žanetė pasiduodama atsiduso. – Ji nori, kad įsitraukčiau į miestelio komiteto, rengiančio Kalėdas, darbą.

– Aha, – lėtai atsiliepė Dana Sju. – Nematau problemos. Ar neturi laiko?

– Rasčiau laiko, jei norėčiau tai daryti, – nenoriai prisipažino Žanetė. – Bet nenoriu.

– Kodėl?

Sveiki atvykę į Serenitį!

– Nenoriu, ir tiek. Ar to neužtenka? – Ji nurijo dar šaukštą pudingo. Jau ir taip padaugino suvalgyti. Nuo tokio kiekio cukraus pradėjo darytis šleikštu.

– Jei taip labai nenori būti to komiteto narė, Medė nevers to daryti, – patikino Žanetę Dana Sju. – Bet gal vertėtų pasakyti jai kodėl.

Žanetė papurtė galvą. Tektų išvilkti į dienos šviesą pernellyg daug skausmingų prisiminimų.

– Nenoriu apie tai kalbėti. Ar negalėtume tuo ir baigti?

Dana Sju nužvelgė ją su užuojauta.

– Juk žinai, kad Medė – tikra višta perekšlė. Ji jaudinsis, kol nesužinos visos istorijos, ir grauš tave, kol neišsiaiškins, kas vyksta. Patarčiau tiesiog viską papasakoti.

– Ne, – kategoriškai atrėžė Žanetė. – Jūs, merginos, nusamdėte mane vadovauti dienos SPA centrui. Kalėdos nebuvo įtrauktos į sutartį. Jeigu tai tokia didelė problema, tai galbūt man čia ne vieta.

– Nesąmonė! – sunerimusi šūktelėjo Dana Sju. – Aišku, kad tavo vieta čia. Mes mylime tave kaip seserį. Neišvyksi vien dėl to, kad nenori būti Kalėdų organizacinio komiteto narė. Medė ką nors sugalvos. Gal to galėtų imtis Eliotas. Ar kuris kitas darbuotojas.

Paminėjus geriausią asmeninį SPA klubo trenerį, Žanetės akys nušvito.

– Eliotas puikiai tiktų. Dabar, kai juodu su Karena kartu, jis išskysta dėl kiekvienos kalendorinės šventės. – Ši mintis jai vis labiau patiko. – Be to, Eliotas kuo puikiausiai galės laiptuoti kopėčiomis ir imtis visų kitų fizinių darbų, kuriuos reikės padaryti. Ką ir kalbėti apie tai, koks džiaugsmas akims yra jis pats. Visos miestelio moterys veršis savanorėmis į tą komitetą.

– Puikūs argumentai, – šyptelėjusi sutiko Dana Sju. – Būtinai paminėk juos Medei. O dabar gal geriau atnešiu tau tikrą vakarienę. Šįvakar ypač skanus šamas.

Žanetė pastūmė šalin pustuštį dubenį su duonos pudingu ir papurtė galvą.

– Aš jau soti.

– Jautiesi geriau? – pasiteiravo Dana Sju.

– Šimtu procentų, – patvirtino Žanetė. – Ačiū, Dana Sju.

– Nėra už ką, – pasakė ši ir pakilo eiti. – Bet, prieš priimdama galutinį sprendimą dėl komiteto, tikriausiai turėtum žinoti dar vieną dalyką.

Žanetė apmirė. Jau manė, kad šis klausimas išspręstas: nueis pas Medę, rekomenduos tam darbui Eliotą ir viskas. Dabar ji nepatikliai nužvelgė Daną Sju.

– Na?

– Komitetui vadovaus naujasis miestelio valdytojas.

– Ir?

– Praėjusį vakarą jis buvo atėjęs čia kartu su meru, – pasakė Dana Sju. – Tikras saldiniukas. – Ji šyptelėjo. – Girdejau, vienišas.

Žanetė kaipmat prisimerkė.

– Tai viskas dėl to? Judvi su Mede piršliaujate?

– Nė nesvajojame, – nekaltai atsakė Dana Sju. – Tik pranešu, ką žinau, kad prieš apsisprendama turėtum visą reikalingą informaciją.

– Aš jau apsisprendžiau, – pabrėžtinai tarė Žanetė. – Ir neieškau vyro. Tu tik suteikei man dar vieną priežastį atsisakyti.

Dana Sju supratingai nusišypsojo.

– Regis, pamenu Medę, sakančią lygiai tuos pačius žodžius, o netrukus po to žengiančią prie altoriaus su Kėlu. Helena, prieš pat ištekėdama už Eriko, protestavo dar karščiau. O ir aš pati ganėtinai nuožmiai skelbiausi neturinti nė menkiausio noro antrą kartą tekėti už Ronio. Pažiūrėk į mus dabar.

Žanetė išbalo.

– Bet aš rimtai.

Sveiki atvykę į Serenitį!

Dana Sju tyliai nusijuokė.

– Mes taip pat nejuokavome, brangute. Kalbėjome rimtai.

Po gausybės klaidų renkantis vyrus Žanetės gyvenime įsivyravo ramybė. Tikra atgaiva. Jai tai patiko. Tikrai patiko. Nors ir pavydėjo Medei, Danai Sju ir Helenai tvirtų santykių, tokių vyrų kaip jų buvo nedaug ir tokie nedažnai pasipainiodavo. Be to, Žanetė tvirtai žinojo, kad ji tokių vyrų netraukia.

Žanetė griežtai nužvelgė Daną Sju.

– Nesikišk į mano asmeninį gyvenimą.

– O tu jį turi? – atsiliepė Dana Sju.

– Ir toliau viskas liks taip, kaip yra.

– Garsieji paskutiniai žodžiai, – nueidama dar pasakė Dana Sju.

– Aš rimtai, – šūktelėjo Žanetė jai pavymui. – Tikrai.

Dana Sju tik mostelėjo ranka. Nors ir nematydama veido, Žanetė žinojo, kad draugė plačiai šypsosi. Ji akimirksniu apsisprendė pradėti gerti „Margaritą“, kaip darydavo visos Puikiosios Magnolijos. Tada kitą kartą, ištikta krizės, galės traukti į barą, o ne tiesiai į širšių lizdą, dūzgiančią nuo išminčių patarimų ir draugiško įkyrumo.

Sudomino? Pirkite knygą
SVEIKI ATVYKĘ Į SERENITĮ
bene geriausia kaina ČIA

Atvykusi į Serenitį Žanetė įgijo ne tik mėgstamą darbą „Kryžkelės SPA klube“. Čia ji susirado ištikimų, nuoširdžių draugų, kurių jai taip trūko. Tačiau net Puikiosios Magnolijos negali užglaistyti siaubingos prarajos, atsivėrusios tarp Žanetės ir jos šeimos.

Priversta organizuoti miesto šventę, Žanetė susivienija su patraukliu naujuoju miesto valdytoju. Tomas Makdonaldas – tikriausiai vienintelis žmogus Serenityje, šventėmis ir šeimos susiejimais besizavintis dar mažiau nei Žanetė. Tačiau, ore sklendant romantiškai nuotaikai, Žanetė ir Tomas naujai pažvelgia į savo praeitį. Ir abu patiki, kad gali išsipildyti net seniai pamiršti troškimai.

Ketvirtoji Sherryl Woods knygų serijos „Puikiosios Magnolijos“ dalis itin jausminga – apie gebėjimą atleisti ir kurti prasmingus santykius.

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI